

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
------------------	--

po rozpoznaniu 21 września 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) *sp. z o.o. z siedzibą w W.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej*

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) *sp. z o.o. z siedzibą w W.* od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 30 listopada 2018 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie 4 w ten sposób, że nałożoną karę pieniężną obniża z kwoty 30.000 zł do 10.000 zł
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;
3. zasądza od (...) *sp. z o.o. z siedzibą w W.* na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmT 80/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 listopada 2018 wydaną w sprawie (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1954, zwanej dalej „Pt”), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., zwanej dalej „ustawą o wruist”) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 PI, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) *sp. z o.o.* (zwaną dalej również „Stroną”), w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016, 2017 nałożył na (...) *sp. z o.o.* kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych,

usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 30 000,00 PLN,
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 30 000,00 PLN,
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 30 000,00 PLN,
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 30 000,00 PLN

(decyzja k.7-12)

Powód (...) sp. z o.o. w W. wniósł o odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że naruszenie art. 29 ust. 2 miało charakter o wyższej znikomej wadze niż znikomy a czas trwania i skutki naruszenia uzasadniały nałożenia kary,
2. Naruszenie art. 209 ust. 1a Pt poprzez przyjęcie, że nałożenie kary jest uzasadnione,
3. Naruszenie art. 210 ust. 1 Pt w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt poprzez nałożenie na powoda w jednej decyzji 4 kar pieniężnych
4. Naruszenie art. 210 ust. 2 Pt,
5. Naruszenie art. 189 f § 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie.

Zarzucając powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji.

(odwołanie k. 13-22)

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

(odpowiedź na odwołanie k. 47-57)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...) Sp. z o.o. w W. figuruje w rejestrze przedsiębiorców komunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...).

(okoliczność niekwestionowana)

Zgodnie z art. 2 pkt 27 Prawa telekomunikacyjnego przedsiębiorca telekomunikacyjny, to przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu usług towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do:

- a) świadczenia usług telekomunikacyjnych, zwany jest „dostawcą usług”,
- b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących, zwany jest „operatorem”.

Zawiadomieniem z dnia 3 lipca 2018 r., Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016, 2017.

(pismo k. 5-6 akt adm.)

Pismem z dnia 7 sierpnia 2018 r., powód przedstawi swoje stanowisko w sprawie i wniósł o umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego, bowiem Spółka po pierwsze nie posiadała w latach 2014, 2015, 2016 oraz 2017 infrastruktury telekomunikacyjnej, a po drugie wykonała swoje ustawowe obowiązki, kierując do Prezesa UKE zaległe sprawozdania.

(pismo k. 13-18 akt adm.)

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. Natomiast, zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, dane o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie, w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy o wruist Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz.U. z 2014, poz. 276, zwane dalej rozporządzeniem), w którym określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania

Nie ulega wątpliwości, że powód nie przedłożył w terminach ustawowych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, za lata 2014, 2015, 2016 i 2017 r. do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej, służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych oraz budynkach umożliwiających kolokację wg stanu na dzień 31 grudnia 2014, 2015, 2016, 2017 r. Obowiązek przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist wynika z faktu posiadania statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, a nie faktu posiadania infrastruktury telekomunikacyjnej. W art. 29 ust. 2 nie zapisano, że zobowiązany do wykonania obowiązku jest przedsiębiorca

posiadający infrastrukturę telekomunikacyjną. W przypadku braku takiej infrastruktury przedsiębiorca powinien wpisać wartości zerowe w poszczególnych rubrykach, korzystając w celu wykonania tego obowiązku z instrukcji dołączonej do systemu (...). Dopiero nowelizacja ustawy o wruist, która weszła w życie 25 października 2019 r. umożliwia przedsiębiorcom nie posiadającym infrastruktury telekomunikacyjnej złożenie Prezesowi UKE jedynie oświadczenia o tym, że nie posiadają takiej infrastruktury (art. 29 ust. 2b ustawy o wruist).

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 PT w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonej decyzji, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej.

W dniu 12 grudnia 2018 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1118, zwanej dalej „Ustawą zmieniającą”), którymi ustawodawca dokonał zmiany m.in. art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Z art. 12 ustawy zmieniającej wynika, że do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Ustawy zmieniającej, dotyczących nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, stosuje się przepisy dotychczasowe. Niniejsza sprawa pozostawała w toku w dacie wejścia w życie nowelizacji. Zatem należy do niej stosować przepisy dotychczasowe również w dacie orzekania przez Sąd, bo to wynika wyraźnie z wskazanego wyżej przepisu przejściowego.

Nie ulega wątpliwości, że jednym z obowiązków udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą, jest obowiązek przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Zgodnie art. 210 ust. Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej] ust. 1

- Orzeczenia: tezowane 10
- Piśmiennictwo : 1
- Czasopisma: 1

1 PT karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z ust. Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej] ust. 2

- Orzeczenia: tezowane 4

2 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu podmiot jest obowiązany do dostarczenia Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art.196 ust. 5 - w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 209 ust. 1a PT. Zgodnie z tym przepisem kara, o której mowa w ust 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. W niniejszej sprawie powód dopiero na wezwanie Prezesa UKE skierowane do niego w toku postępowania

administracyjnego w dniu 11 lipca i 19 lipca 2018 r. przekazał dane wymagane zgodnie z art. 29 ust 2 ustawy wruist za lata 2014-2017. Czas trwania naruszenia prawa był więc znaczny, co uprawnia Prezesa UKE do nałożenia kary pomimo zaprzestania naruszenia prawa. Art. 189f § 2 kpa nie będzie miał zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ kwestia odstąpienia od wymierzenia kary została całościowo uregulowana w przepisach prawa telekomunikacyjnego w art. 209 ust. 1a.

Co do zakresu i skutków naruszenia zgodzić należy się z pozwanym, że nieprzekazanie danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy wruist prowadziło do utrudnienia realizacji obowiązków Prezesa UKE wynikających z przepisów prawa w zakresie tworzenia warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym, w tym wykluczonym cyfrowo, usług telekomunikacyjnych. Jak słusznie wskazał pozwany, wypełnienie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020. W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...). Każdy przypadek nieprzekazania Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist wpływa na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali całego kraju. Przekazanie niepełnych lub nieprawdziwych danych może prowadzić do udzielenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu nieuzasadnionej pomocy publicznej, tj. udzielenia wsparcia finansowego na obszarze zgłoszonym jako biała plama, na którym faktycznie istnieje już sieć telekomunikacyjna i istnieje możliwość świadczenia usług. Należy zatem uznać, że zakres naruszenia w niniejszej sprawie był znaczny. Prezes UKE w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazał na okoliczności, które świadczą o znacznym zakresie i skutkach naruszenia.

Przewidziany w art. 29 ustawy o wruist obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i przedsiębiorca powinien go sam ustalić i wykonać bez oczekiwania na wezwanie przez organ administracji. Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku powodowało natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Powód jest profesjonalistą i powinien w taki sposób prowadzić swoją działalność, aby realizować obowiązki wynikające z przepisów prawa.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej słusznie przyjął za okoliczność łagodzącą wcześniejszą niekaralność powoda.

Oceniając możliwości finansowe powoda pozwany wziął pod uwagę wysokość przychodów powoda wskazanych w piśmie z dnia 7 sierpnia 2018 r. Powód wykazał, że wielkość jego przychodów za 2017 r. wynosi: (...) PLN. Wskazana kwota została prawidłowo przyjęta przez Prezesa UKE jako podstawa wymiaru kary, o której mowa w art. 210 ust. 1 Pt. Maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na powoda, zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt wynosi: (...) PLN, co stanowi 3% podstawy wymiaru kary. Nietrafne jest twierdzenie powoda, że nakładając 4 odrębne kary pieniężne w decyzji Prezes UKE naruszył art. 210 ust. 1 Pt. Wskazać należy, że powód dopuścił się 4 naruszeń ustawy o wruist, a zatem Prezes UKE za każde z tych naruszeń mógł wymierzyć karę pieniężną, i mogło się to odbywać albo w jednym postępowaniu lub w kilku postępowaniach. Wskazać też należy, że Prezes UKE wskazał w uzasadnieniu decyzji zarówno okoliczności obciążające (zakres i skutki naruszenia), jak i okoliczności łagodzące (wcześniejsza niekaralność powoda, wykonanie obowiązku w toku postępowania). Okoliczności te były tożsame dla każdego z naruszeń. W przypadku naruszeń dotyczących lat 2014, 2015, 2016 zakres przekroczenia terminu niewykonania obowiązku można uznać za znaczny, choć różnił się co do każdego z tych naruszeń, a ponadto wskazać należy, że nie jest to jedyna przesłanka, która wpływa na wysokość wymierzonej kary. Sąd uznał jednak, że co do naruszenia, które dotyczyło roku 2017 zarzut ten jest w części uzasadniony i w tym zakresie zmienił decyzję, obniżając wymierzoną karę do 10.000 zł

W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do naruszenia stwierdzonego w niniejszym postępowaniu oraz uwzględnia dyrektywy wymiaru kary pieniężnej, określone w art. 210 ust. 2 Pt.

Odnośnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. W ocenie Sądu sytuacja taka nie miała w niniejszej sprawie miejsca. Powód miał możliwość zarówno na etapie postępowania administracyjnego i sądowego zgłaszania twierdzeń i dowodów, zaś ocena dowodów dokonana przez Prezes UKE nie wzbudza zastrzeżeń, poza wskazanym powyżej zakresem naruszenia w odniesieniu do niewykonania obowiązku z art., 29 ust. 2 ustawy wruist za rok 2017.

Z tych względów Sąd nie podzielił zarzutów podniesionych w odwołaniu i na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w odniesieniu do jej punktu 4 i uznając je za niezasadne w pozostałym zakresie .

Podstawę prawną wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym stanowił przepis art. 15zszs⁽¹⁾ ust. 1 pkt 3 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...) (...), innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zgodnie z którym w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)(...) oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, gdy nie można przeprowadzić posiedzenia zdalnego, a przeprowadzenie rozprawy lub posiedzenia jawnego nie jest konieczne.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, na podstawie art. 100 k.p.c., przyjmując, że powód - jako w istocie przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu Prezesowi UKE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska